

N:o 142.

Af herr **J. O. Domeij**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till straffbestämmelse för ocker vid vissa penningeförsträckningar.

Uti 6 § af 9 kap. handelsbalken stadgas förbud och straff att taga eller låta förskrifva sig större ränta än sex för hundra om året; men enligt kongl. förordningen, angående ränta vid försträckning på viss tid utan säkerhet i fast egendom, den 13 september 1864 eger detta stadgande icke tillämpning vid försträckning, som mot förskrifning, utan säkerhet af inteckning i fast egendom eller pant af i sådan egendom intecknad skuldebref, lemnas på viss tid, ej öfverstigande sex månader. Under de i åberopade förordning angifna vilkor är räntan fri. Men räntans frigifvande i nämnda fall lemnar den hjertlöse långifvaren fria händer att begagna lånesökandens trångmål, lättsinne eller oerfarenhet att utpressa en så oskäligen ersättning under namn af ränta, att den icke står i något rimligt förhållande till hvad gäldenären förbundet sig att återbetala. Och fall hafva i verkligheten förekommit, hvilka ådagalagt behovet af bestämmelser, att den fria räntan vid penningeförsträckning icke må strafflöst kunna begagnas till främjande af ocker.

Med stöd af det anförda får jag föreslå,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till straffbestämmelse för ocker vid penningeförsträckning af antydd slag.

Stockholm den 23 januari 1893.

J. O. Domeij.
